

Archiprix na glansrijke meesterproef

Westervoorter Emiel Lamers houdt in zijn hand het project wameer hij de Archiprix won. Op de achtergrond het ouderlijk huis dat hem enthousiast maakte voor architectuur. (Foto Henk Rodrigo)

Door TINY VAN DER HEIJDEN

WESTERVOORT-Hij voelt zich niet alleen maar een technicus. Er schuilt ook een kunstenaar in hem, zegt de 26-jarige Emiel Lamers. De jonge talentvolle architect heeft het Westervoortse inmiddels achter zich gelaten. Inmiddels woont en werkt hij in Parijs. Zijn ontwerp voor een bouwproject 'Het spoor bijster' op en aan de spoorlijn La Petite Ceinture (de kleine ring) in het oosten van Parijs leverde Emiel Lamers de Archiprix 1994 op. De oud-Westervoorter was één van de tachtig inzenders voor deze 'meesterproef'.

Jaarlijks wordt de prijs toegekend door de Stichting Archi-

prix. Een samenwerkingsverband van Nederlandse onderwijsinstellingen op het gebied van architectuur, landschapsarchitectuur en stedenbouw. Van de tachtig inzenders bleek Emiel één van de twintig genomineerden. En dat was op zich al bijzonder verheugend. Emiel: „Van alle genomineerde ontwerpen is een boek gemaakt. Mijn ontwerp staat op de voorkant. En alle ontwerpen zijn nog tot eind juli tentoongesteld in het nieuwe stadhuis van Den Haag.” Dat dit stadhuis een bouwwerk is van de Amerikaanse, door hem bewonderde Richard Meier, kan de prijswinnaar niet nalaten te vertellen. „Al met al zou alleen genomineerd zijn dus ook al veel bekendheid opleveren, en dat is al-

tijd goed als je beginnend architect bent.”

Aan de Archiprix was een bedrag van 6500 gulden verbonden. Niet onaardig, meent hij. „Na een etentje met mijn ouders en vrienden blijft er nog genoeg geld over om een goede computer te kopen. Die heb ik echt nodig. De tijd dat architect achter een tekentafel stond is echt voorbij”, meent de zoon van D66-raadslid Hans Lamers.

De belangstelling voor de huisbouw werd bij Emiel gewekt tijdens de bouw van zijn ouderlijk huis. Emiel, toen twaalfjaar, volgde die bouw nauwkeurig en geïnteresseerd. En die interesse is dus gebleven. Hij studeerde aan de Technische Universiteit Delft en sloot de 6-jarige opleiding in november 1993 af met

een 9 en veel lof. „Een leuke studentijd in een gezellige, kleine universiteitsstad”.

Daarvoor bezocht Emiel de Dominicus Basisschool in Westervoort en de Thorbecke Scholengemeenschap in Arnhem. Tijdens de studie in Delft werkte hij vier jaar bij de Kindertelefoon in Den Haag. In die tijd werd zijn belangstelling gewekt voor allerlei jeugdproblematiek. Dit feit, zijn belangstelling voor Parijs en zijn grote interesse voor architectuur bracht hem op het idee om drie dingen te combineren in zijn afstudeerwerkstuk: een jongeren-opvangcentrum.

Instorten

Hij zegt: „Een architect is in Frankrijk een kunstenaar, in Ne-

derland is het vooral een technicus. Ik probeer die twee in mijn werk allerlei aan bod te laten komen. Het moet mooi en boeiend zijn, maar het moet ook solide zijn. In Frankrijk zie je te veel gebouwen die schijnbaar op instorten staan.” Vaak maken studenten hun afstudeerwerkstuk heel groot en ingewikkeld, snelle gebouwen.

Emiel: „Ik wilde een toegankelijk, kleinschalig project. Het idee is het samenbrengen van verschillende aspecten. De spoorlijn waaraan het ontwerp is gesitueerd kende ik al. Het is een intrigerende plek, waar je echt de achterkant van de stad ziet. Sinds 1930 is de spoorlijn niet meer in gebruik en leven er veel zwervers, waaronder veel jongeren, in de tunnels en in hutjes langs de rails. Dé plaats dus om opvang voor jongeren te realiseren. Om een goede lokatie te zoeken ben ik de hele spoorlijn afgelopen, een zesen-dertig kilometer lange cirkel, een soort jaarring, rond de stad. Op een bepaald stuk was er op zo'n 500 meter zowel een stuk tunnel, een verdiept liggende geul als een stuk spoor op een verhoogd talud. Hierop heb ik het ontwerp gemaakt van drie huizen.”

Het eerste, het inloophuis, is in het plan van Emiel gebouwd in een gerestaureerd stationsgebouw. Het bevat een open jongeren-centrum, en is vooral een ontmoetingsplek. Het tweede huis, het wegloophuis, staat letterlijk permanent in de stijgers, om de tijdelijkheid van het verblijf daar uit te beelden. Jongeren kunnen maximaal zes weken zijn als crisisopvang. Het staat boven het spoor in een wand gebouwd. Een grote hijskraan, aan het huis vastgebouwd als trappenhuis, domineert het derde huis, het afloophuis. Jonge mensen kunnen vanuit dit huis weer hun weg terugvinden naar de maatschappij. Op dit moment wordt voor het eerst een ontwerp van Emiel echt gebouwd. „Ik mocht voor vrienden een huis ontwerpen in Parijs. En als je dan aan de bouwput staat waar jouw idee wordt verwezenlijkt, dan gaat er wel wat door je heen. Heel spannend!”

8-7 95 Gelden Diefblad